

EDO BRUNNER

BRUUT ALTERNATIEF

Edo krijgt afkickverschijnselen na het rijden in een Infiniti. Al dat gedoe ook, met sleutels en contactsloten, het is maar niks gedaan

HARTELIJK WERD IK ONTHAALD door de heren en een dame van Infiniti in Amsterdam. Het was een beetje een druilerige maandagochtend; ik vermoedde niet dat mijn dag even later zou opfleuren als een sneeuwklompje onder de zon. Ik kwam een Infiniti FX50 S ophalen. Veel mensen weten volgens mij niet dat Infiniti een parallelmerk van Nissan is, dat voorheen alleen in de VS te krijgen was. Dat bleek althans uit de blikken van een hoop mensen die deze grote, witte verschijning zagen staan bij het theater, de supermarkt en de verschillende benzinstations die ik bezocht.

Vier camera's zijn ingebouwd in voorbumper, spiegels en achterklep – om via een beeldscherm te kunnen zien hoe je aan het inparkeren bent. De tijd van wervelkolomvernietigende draaibewegingen is afgelopen. Je kunt gewoon rustig naar je schermje zitten staren en je enorme gevaarte inbrengen. Ook de kleinste gaatjes krijg je met beleid en overzicht gevuld. Wat ze wel zijn vergeten is een extra camera in te bouwen die ergens bovenop de auto tevoorschijn komt wanneer iemand de auto uitcheckt. Om vervolgens volautomatisch met die betreffende persoon mee te draaien en in het geniep scherp te stellen op de stompzinige gelaatsuitdrukkingen wanneer ze om de auto heen lopen en zoeken en bukken om te zien wat dit voor een bolide is. Wat zou het geweldig zijn om elke keer als je ergens een tijdje hebt geparkeerd, als je voor je wegrijdt te kunnen kijken naar filmpjes van vermakelijke, opvallende bakkesen en stupide blikken van uw medemens.

Vorige maand een BMW X6, nu dan een Infiniti FX50 S. Volgens mij is de enige serieuze concurrent van de X6 de Infiniti. Hij is net zo onzinnig, net zo bruut, net zo lomp, net zo sexy, net zo stoer en net zo controversieel. Het is een bak die je haat of die je lief hebt, die je koestert of die je verafschuwt, die je blij maakt – of verdrietig. Een genuanceerde mening kun je eigen-

lijk niet hebben over deze bonk krachtpatserij. Je zou deze auto nog het best kunnen omschrijven als een uitsmijter met een Limburgs accent. Je vindt het belachelijk of je denkt: *te gek, wat uniek.*

We hebben te maken met een 5,0-liter V8 die je in *no-time* naar je gewenste snelheid brengt, met een slordige 400 pk. Al met al is ie ook een stukje lichter dan zijn collega-SUV's – door het gebruik van aluminium en kunststofs onderdelen, waardoor de prestaties zeker vergelijkbaar zijn met dezelfde soort vrienden in de patsuitvoeringen. Ik bedoel de M-versie van BMW en de *Supercharged* van Range Rover. Het interieur vind ik niet zo mooi als dat van een RR

altijd een beetje viezig over. Maar dat zegt misschien meer over mij dan over suède. Ik zie dan liever een gedeeltelijk houten of koolstofvezel stuur. Over stuurtes gesproken: deze FX50 was uitgerust met een sportstuur waardoor het extra prettig manoeuvreren is bij inparkeren en dat soort zaken. Dat je niet zo'n vrachtwagenrad in je bak hebt.

Wat ik ook te gek vind, is dat de zijwaartse steunwelingen in de bestuurderszetel verstelbaar zijn. Met mijn figuurtje is het een zegen om eens niet in stoelen te hoeven zitten die je er de hele tijd op attenderen dat je twee nieren hebt.

En het is ook fijn om niet die harde

‘Met mijn figuurtje is het een zegen in stoelen te hoeven zitten die je er attenderen dat je twee nieren hebt’

maar wel wat gezelliger dan die van een Beamer.

Omdat de Infiniti toch familie is van de Nissan 370Z is het binnen net zo'n gezellige lichtjeskermis. Ik vind dat niet erg, ik houd van lampjes, toeters en bellen, en zeker het klokje vind ik top. 365 dagen per jaar een warme huiselijke kerstsfeer, met suède dakbekleding en suède op het stuur. Ik heb suède schoenen altijd stom gevonden, net als suède jasjes. Er zit altijd een beetje een glijerig soort glimmetje in. Net als in de mensen die het dragen. Het is mij altijd een beetje onduidelijk of dat glimmetje komt door het soort materiaal of dat iemand er zijn glibberige snotvingers aan heeft afgeveegd na een onverhoedse niespartij. Of een andere snotachtige substantie heeft gelekt. Op mij komt suède

steunbulten tegen je dijnen te voelen prikken. Ik moet dan altijd denken aan hoe kantoorvrouwen zich moeten voelen als hun mannelijke bureaucollega's net iets te dicht tegen ze aanstaan bij het koffie-eiland en hoe deze heren hoogstwaarschijnlijk onbedoeld hun harde stokje tegen de billen of dijnen van hun gezellige collegaatje aandrukken terwijl ze onopvallend even een creamertje uit de grabbelbak grijpen. *Oh sorry. Alles goed, doe!* En terwijl ze teruglopen naar hun werk-unit denken deze mannen dat de aangerande dame in kwestie denkt dat ze onmiskenbaar zijn plessertje tegen haar achterwerk voelde prikken, maar dat zij het hem vergeeft omdat ie waarschijnlijk zo'n grote piemeloerus heeft dat ie er een beetje onhandig mee is. Dat kan. Maar enfin, ik dwaal af.

De sierlijke welvingen in de motorkap en de uitpuilende achterlichtunits vind ik geweldig *schoon*. Ik houd ervan als je in je auto zit en dat je kunt zien dat je zo'n monsterlijk bultige neus voor je uit hebt steken. En dan die 21 inch sloffen die eronder liggen met zo'n titaniumachtige kleur: ik ben voor!

Voor het eerst heb ik serieuze ontweningsverschijnselen na een leenauto. Het is niet de eerste keer dat ik een bolide meekreeg met zo'n sleutel die je alleen maar in je broekzak moest steken om de auto te kunnen openen en starten. Maar doordat ik er wel vijf dagen in mocht wonen, stond ik de eerste dagen dat ik weer met mijn

om eens niet de hele tijd op

eigen bakkie op weg was als een malloot aan het deurgensel te sjorren en te vloeken – alsof mijn Oude Ster er iets aan kan doen dat ie uit 1993 komt.

Zuchtend van al dat ongemak trok ik dan de sleutel uit mijn zak en opende de deur zoals iemand in 1950 dat ook moest doen om vervolgens met dezelfde vergeetachtigheid 'm weer terug in mijn zak te stoppen tot ik er ontwakend achterkwam dat mijn auto ook al geen knopje heeft dat je alleen maar in moet drukken om 'm aan de praat te krijgen. Ik moest toch echt de sleutel in het contact stoppen en draaien om het bescheiden V6'je van mijn eigen combikarretje te laten grommen. Vervelend allemaal hoor, al die Spartaanse handelingen die je moet doen om te kunnen rijden.

